

פרשיית השבוע

מגזין להגות והסברה יהודית

מערכת
'פרשיית השבוע'
מאחלת לקוראים היקרים ולבני משפחותיהם ולכל בית ישראל:

שנה טובה, מבורכת ומלאה בברכה וטובות!

ניצבים - ראש השנה תשפ"ג גיליון מס' 605



על השולחן

הרב אברהם ישראל פרידמן

שברים.

השופר בוכה ומיילל. גם אנחנו

1.

... אַרְשֶׁת שְׁפָתֵינו יַעֲרֵב לְפָנֶיךָ

א-ל רָם וְנִשְׂאָ. מִבֵּין וּמֵאֲזִין, מִפִּיט וּמִקְשִׁיב

לְקוֹל תְּקִיעָתֵנוּ (מתוך תפילת מוסף של ראש-השנה)

האם הבנתם פעם את ההקשר בין תקיעת השופר לבין "ארשת שפתינו יערב לפניך, אם כבנים אם כעבדים"? מה ההקשר - אפוא - בין מעשה התקיעה ל"בנים" ו"עבדים"; משמע קול השופר גם משמיע קול זה..

טעמו וראו כי טוב.

2.

בליל שבת מלכתא, שעה טמירה של כיסופין, פתחתי את הספר 'ארץ הצבי' להגאון רבי צבי גוטמן זצ"ל - רבה של קהילת 'בית יעקב יוסף' בתל אביב, וכה כתב שם בקדשו:

הקולות שבשופר - מסמלים כל קול וקל דרך

בחיים. התקיעה - מסמלת את הפשטות כשמשמיעים פשוטה, אם הכל מתנהל כסדרו, החיים כסדרן, בבריאות בגוף ונפש, בשלום ובשלווה. אז תוקעים לאות של סיפוק נפש, תוך שמחת-לבב - "וביום שמחתם - ותקעתם וגו'".

שברים - דהיינו בשעת שברים וסכנות ומאורעות שונים שלא תמיד הם של שמחה, אז באה ה'תרועה' - "וכי תבוא מלחמה על הצר הצורך אתכם והרעותם וגו', קול תרועת מלחמה, יללה או יבבה" (עמוד רע"ז)

3.

ויום לפני כן אני פוגש ברעיון דומה, שגם מגיע מתל-אביב של מעלה, רעיון שמשלים את הפאזל באופן מופלא.

הגאון רבי יצחק-ידידיה פרנקל זצ"ל - רבה של תל-אביב הטעים ואמר כי "אם כבנים, אם כעבדים" מבטאים תפילה על שני מצבים: ישנו מצב שאנו "בנים", שאנחנו כבנים על סמוכים שולחן אבינו, הכל הולך כשורה, אנו נטולי דאגות.

אולם ישנו מצב של "כעבדים" שאנחנו גולים ומיוסרים, נתונים ללעג וקלס וגורלנו כגורל עבדים נרצעים הנתונים למכה ושבת.

דומה אפוא - כך חושבני - שאין הולמת מ"ארשת שפתינו" זו בדווקא אחרי תקיעת השופר, מדובר בבקשה הקולעת בדיוק למהותה של התקיעה.

אנחנו מבקשים - אפוא - מריבונא דעלמא, אבינו מלכנו, כי בין אם אנחנו במצב של "בנים",



היינו מצב של "תקיעה פשוטה", ימים שאנחנו יושבים בשלווה על המנוחה ועל הנחלה, ובין אם אנחנו שרויים במצב של "שברים", במצבי כאב ושעבוד, בחינת "עבדים" - תמיד תמיד עינינו לך תלויות שתחננו.

השופר משמיע קול, וכל יהודי שומע את הקול שלו. בין אם אני מגיע לראש-השנה במצב של "תקיעה"; ובין אם אני מגיע הנה במצב של "שברים" - תלאות היום-יום וכל חבילין דמעיקין - לכולם יש מקום.

4.

השעה הכלל-ישראלית היא בוודאי שעה של "שברים", לצערנו וכאבנו העמוק. פיגוע רודף פיגוע; וטרגדיה רודפת טרגדיה. אני אישית איבדתי השבוע חבר יקר ואהוב, הבה"ח זושא הייזלר ז"ל אשר פניו תמיד הפיקו הארת-פנים - שנעלם בפתאומיות מחיינו והאָ בן 31 בלבד. וכולם כאחד יחד נושאים תפילה אחת לשנה טובה ומתוקה.

ואלה המשפטים - משפט לתמים

”

אבא אינו אוהב לראות את הילד שלו אומר לאחיו: 'הסוכרייה הזו שלי. רק שלי. לא אתן לך לק'. הוא אוהב לראות

איך שהאח נדיב כלפי אחיו בלב רחב. גם אבאב שבשמיים אוהב לראות איך שיש לנו חשיבה כלל-ישראלי ואנחנו דואגים ומסייעים לכולם, גם מי שלא מהקהילה שלנו”



הפנקסו של החנך

דילחות הינוכיות אקטואליות

וכאשר שאלתי אותם אי-שם במהלך השנה, בשבת אחים גם יחד, מה שלום ה'קבלות' של ראש השנה, השיבו השנים כי הם שומרים על הקבלה שלהם בחירוף נפש, וגם רואים סיעתא דשמיא מיוחדת.

יום אחד, כך סיפרו, היינו בעיר מודיעין, ושמו לב שהשקיעה מתקרבת, ותפילין עוד לא הנחנו... עשינו חשבון שעד שנגיע למודיעין עילית, כבר יהיה מאוחר מדי. ובכל זאת נעמדנו בתחנת האוטובוס, בתור השתדלות, כשאנו מלאי תפילה ותקווה. לפתע הגיע לתחנה אברך אחד, שהיה מוכר לנו קצת, ושאלנו אותו אם 'במקרה' יש לו תפילין. להפתעתנו הוא השיב כן! התברר, שהוא חזר כעת מחו"ל, והגיע ברכבת מנתב"ג למודיעין, וכעת הוא ממתין לאוטובוס ממודיעין לקרית ספר, ובתיק שלו יש תפילין! מיד הנחנו אותם בשמחה עצומה.

לשמע הדברים התרגשתי, וקראתי אל כל הבחורים: תראו איך הקב"ה אוהב אתכם, הנערים המתמודדים, ואיך הוא מעריך את הקבלות שלכם, כן, אתם, חשובים לו מאד מאד...



אבל יש כמה מחסומים שחוסמים אותנו מלהעריך את הטוב הזה

חסם 1: האם הנקודה היהודית קיימת גם אצל חרדים?

יש כאלו שמאמינים ברעיון 'הנקודה היהודית' רק לגבי חילונים, כמו 'ארז מדימונה' שמניח תפילין או 'אורה מקרית שמונה' המדליקה נרות שבת, שזה בוודאי מראה על הנקודה היהודית שבהם, אבל לא לגבי נערים או נערות שנולדו בבית חרדי. כביכול אם הניצוץ היהודי לא הצליח למנוע את התדרדרותם, משמע שהוא לא קיים...

ולכן הבה נשנן לעצמנו את האמת הפשוטה, שהנקודה היהודית חיה ובווערת גם בקרב ילדינו המתמודדים, ואתם מצוות שהם כן מצליחים לקיים, הם ביטויים של אותה נקודה יהודית.

חסם 2: האם המחמאה מגיעה ל'ראש השנה' או לבן שלנו...

מעשה בבחור מתמודד, שחודשים ארוכים לא הלך לבית הכנסת וכמעט שלא התפלל. הוריו היו מלאי ביקורת כלפיו.

והנה הגיע יום ראש השנה, והבחור לבש חליפה וטלית, הלך לבית הכנסת והתפלל במשך כמה שעות. כאשר שמעתי על כך, צהלתי ואמרתי להורים: "תראו איזו התקדמות, הנה האור שבנשמתו בוקע ועולה. נו, תנו לו מחמאה!".

אך האב דחה את דברי ב'סברא': "אין כאן ראייה, שהרי מדובר על ראש השנה, ו'וימא הוא דקא גרים' (היום הוא שגורם), אין כאן שום הוכחה על התקדמות מצידו!".

כמה חבל אם זו הגישה.

המשך אי"ה - יבוא

החדשה. כמו אותם שני בחורים מתלמידי ישיבתנו, שקיבלו על עצמם בראש השנה שעבר, להניח תפילין כל יום ויום.



תלמודא

חושג תלמודי אחד

וצדקה מעבירה את הגזירה:

צדקה בערב יום-הדין

בגמ' כתובות (סז, ב) למדנו באחרונה כי מר עבוקא היה רגיל לשלוח ארבע מאות זוז לשכנו העני כל ערב יום-הכיפורים. ובמהרש"א כתב שהוא כדי להרבות זכויות ליום הדין.

ונראה בפשטות שהוא משום כח הצדקה לשנות גזר-דינו של אדם וכמאמר הגמרא בראש השנה (סז, ב) שהצדקה היא אחד מהדברים שיכולים לשנות גזר-דין האדם. ומכאן רמז למה שאומרים אנו בתפילת ר"ה: "ותשובה ותפילה וצדקה - מעבירין את רוע הגזירה".

ועל כן נהגו ישראל להרבות בצדקה בערב יום הדין. (ראה רמ"א סימן תקפ"א סעיף ד' על מנהגי ערב ראש השנה: "ויש מקומות נוהגין לילך על הקברות. ונותנין שם צדקה לעניים").



ואגב שנגענו בעניין צדקה, לא אמנע מכם תמיהה עזה שהעסיקה אותנו באחרונה.

הגמרא לעיל (סז, ב) מספרת על נקדימון בן-גוריון כשהיה עולה לרגל הציע מצעים יקרים לרגליו, ושהיה הולך - היו העניים נוטלין אותן. ומכל-מקום הגמרא אומרת שנענש כי לכבודו היה עושה זאת. ולכאורה תמוה הלא הגמרא בראש השנה (ד, א) כבר קבעה כי הנותן צדקה ע"מ שיחיה בנו - הרי זה צדיק גמור, משמע אין כל עניין של 'לשמה' בצדקה. ויישב המהרש"א כי יש לחלק בין 'שלא לשמה' לעושה לשם כבוד שזה מצב פחות יותר (ובהתאם למה שחילקו התוספות פסחים ג, ב לגבי לימוד תורה שלא לשמה).

ולכאורה צריך עיון הלא כל הסיבה שלא צריכים אנו ל'לשמה' בצדקה זה בהיות ועיקר המצווה היא התכלית והתוצאה - שלעני יהיה מעות בכיסו להתלכלל. ואם כן, מה לנו אם הנותן עשה זאת שלא לשמה או לשם כבוד, סוף-סוף לעני יש ממון בכיסו ועיקר המצווה התקיימה, שכן המעשה נתינה איננו גוף המצווה אלא התוצאה, וכאמור. וצריך עיון בזה.

הגים של פניהיות

יום אחד, כך סיפרו, היינו בעיר מודיעין, ושמו לב שהשקיעה מתקרבת, ותפילין עוד לא הנחנו... עשינו חשבון שעד שנגיע למודיעין עילית, כבר יהיה מאוחר מדי

הרה"ג רבי יחיאל פליסקין שליט"א

הכון 'שתולים' לנוער

לפני עשרים שנה, ביום-הכיפורים שנת תש"ס, נגזר עלי לשהות כל יום הכיפורים בבית החולים הדסה עין כרם, לאחר שאחד מילדיי לא חש בטוב. לא קל היה להיכנס לאוירה המיוחדת של יום הכיפורים בבית החולים, אולם השתדלתי לעשות מה שיכלתי. ודווקא במוצאי יום הכיפורים קרה משהו שריגש אותי מאד.

כאשר המתנתי לקבל 'טופס שחרור' מבית החולים, ישבה לא רחוק ממני אשה חילונית, שלא היתה לבושה בצניעות, ושמעתי אותה אומרת בטלפון שהיא עדיין לא שברה את הצום, מרוב מתח, משום שהיא מצפה לתשובה האם אמא שלה חולה במחלה ל"ע.

כמה מרגש הדבר, לראות אשה שנראית כל כך רחוקה מהיהדות, ובכלל-זאת היא צמה ביום הכיפורים!

בראש השנה ויום הכיפורים מתגלה היופי הפנימי של עם ישראל. גם היהודים הרחוקים מגלים את החלק הטוב שבהם, בימים קדושים אלו.

כמבואר במדרש על הפסוק שְׁחֹרְךָ אֲנִי וְנֶאֱוָה (שיר השירים א, ה), שחורה כל ימות השנה, ונאוה ביום הכפורים (ילקוט שמעוני ס' תתקפב, ע"ש).

וביאר מרן הגרא"מ שך זצ"ל: הפסוק מגלה לך שעם ישראל בעצמותו ובמהותו הם נאוה, וקדושים וטהורים הם, אלא, ליכולת חיצונית הוא שמונול אותן, ולכן אפשר שיטהרו ויתרחצו מעוונותם וישונו לזהרם (הקדמה לאבי עזרי, ע"ש).



גם בקרב הנוער המתמודד, יש גילויים של אור בימים הנוראים. כמעט כולם צמים ביום כיפור, רובם גם מתפללים הרבה או קצת בימים הנוראים, ויש אפילו כאלו שמקבלים על עצמם 'קבלות' לכבוד השנה



אנשי העשה

סיפור יהודי לשלחן שבת

מרחן ראש הישיבה הגר"צ פינקל זצ"ל - בימים הנוראים



הנער - למי שלא יודע - היה לימים מצביא ממלכת התורה של מיר, הגאון הגדול רבי נתן-צבי פינקל זצוק"ל. הוא התדבק באהבה גדולה בדודו, ראש הישיבה המיתולוגי הגאון רבי אליעזר יהודה פינקל זצוק"ל ושאב ממנו הרבה קורטובים של אהבת תורה מופלגת.

והרגע הנזכר היה הרגע של ימים חולל את המהפך האדיר בחייו של מרן רה"י הגרנ"צ כאשר בעטייה של החלטה האמיצה זו של אמו ע"ה - זכה להעמיד רבבות למידים מהעולם כולו.

והכל בזכות מילות העצמה של נערה צדקנית. בזכותה, ה'מכה בפטיש' נעשה, והנער הפך לימים למקימה של מעצמת התורה.

"אז מי בעצם הקים את מיר של ר' נתן-צבי?", לחש לי השבוע בן-משפחתה, "ניחשת נכון: הרבנית רבקה אזרחי!".

ביום רביעי י"ז באלול, הסתלקה לשמי מרומים בפתע-פתאום בשיבה טובה ובשם טוב הרבנית הצדקנית מרת שרה איטה פינקל ע"ה, אמו של מרן ראש הישיבה הגאון רבי נתן צבי פינקל זצוק"ל ושל הגאון רבי גדליה פינקל שיבלחט"א, מרבני הישיבה.

הרבנית ע"ה ובעלה הרה"ג רבי אליהו מאיר זצ"ל בנו את ביתם בשיקגו שבאר"ב. במסירות-נפש הם גידלו את ילדיהם לתורה, אהבת תורה ויראת שמים, בשנים בהן ארץ המותרות הפילה אלפי חללים מאחינו בני"א אשר לא עמדו בניסיון הקשה של שמירת תורה ומצוות בארה"ב.

הלווייתה של הרבנית ע"ה יצאה מרחבת הישיבה, כאשר רבים מבני הישיבה וממכריה מוקיריה ליוו אותה בדרכה האחרונה להר-הזיתים. (מתוך הספר החדש: "בוודאי גם שם").

עקידת נתן-צבי

האימא ההמומה - נשתתקה. ניכר היה שחיבוטי-נפש מייסרים אותה. ואז, לאחר שניות של הרהור, היא הודיעה על החלטה האמיצה

הנער בן ה-14 לבוש המכנסיים הקצרות משיקגו, עשה צעדים מהוססים-משהו. כל-כך זר היה לו המקום.

הדוד שלו, רבי אליעזר-יהודה בעל הזקן הצחור כשלג, המכהן כראש הישיבה, מתפעל מאוד מאישיותו של הנער ומבקש ממנו בקשה שהיא בעצם בקשת-חייו - "הישאר נא אתנו כאן בישיבה משך שנה אחת". לאימא החוששת הוא מוסיף ואומר: "אל דאגה אמא, אל דאגה - אני אפרוס את חסותי עליו בכל מה שיצטרך!".

הוא - כמו אמו - מהססים מאוד. מה להם - בני אמריקה החומרנית והמגושמת, עם עולם רוחני סגפני שכזה כמו בישיבה הגדולה?

והאמא - היא בכלל תוהה: כלום אנטוש את בני-מחמדי ואהוב ליבי, נער בגיל מצוות בקושי, בארץ לא-לו ואשאר אני לבדי בשיקגו? לבטח הרי יירשה לו המהלך של הפרידה מאמא. ולי - לי בוודאי יהיה זה קשה".

הימים ימי ערב יום הדין דראש השנה תשי"ג.

הגיע ראש-השנה.

לאחר תפילת שחרית בהיכלה של ישיבת מיר המעטירה הקריא בעל-הקורא בשיבה ברטט את פרשת עקידת יצחק - "וה'פקד את שרה".

ליד האימא, מרת שרה פינקל, ישבה בעזרת-הנשים הנערה רבקה שמואלביץ (בתו של רה"י הגר"ח ונכדתו של רה"י מרן הגרא"י פינקל זצוק"ל, לימים הרבנית רבקה אזרחי ע"ה, אשת-חבר להגאון רבי יצחק אזרחי שיבלחט"א, מראשי הישיבה), ובהיותה בקיאה בשפת האנגלית משנות לימודיה בשנחאי, הסבירה לה כיד ה' הטובה עליה ובטוב-טעם אודות מסירות-נפשו של אברהם אבינו בניסיון העקידה על פי המדרשים והמפרשים. "במהלך כל הדורות - הטעימה - 'יהודים התרפקו להמשיך בדרך הזו ולמסור את הנפש על קידוש השם'".

האימא ההמומה נשתתקה. ניכר היה שחיבוטי-נפש קשים מייסרים אותה.

היא הרהרה שניות ארוכות, ואז פלטה:

"טוב, אני עושה את זה. אשלח את בני לישיבה. אשאיר אותו כאן בארץ ליד הדוד שלו. זה יהיה קשה לי, אבל אני רוצה לזכות לעקוד את בני על מזבח התורה ואהבתה".

"אם אברהם אבינו יכול היה להסכים להקריב את בנו קרבן להשי"ת - גם אני אפוא, רוצה להקריב קרבן מסוים, קל בהרבה, לשלוח את בני לישיבה למשך תקופה".

"איני כדאית לעמוד במקומך", הודתה הנערה בהוסיפה דיבורים מעצימים, "אבל אני רוצה לומר לך משפט אחד: כלום יש לך מושג איזו זכות יש בעקידת הבן; האם תוכלי בכלל להעריך איזו זכות תהיה לך אם תשלחי את הילד לישיבה כדי שיגדל בתורה וישקיע כל משאביו למען אוצרות הרוח; האם תוכלי להעריך איזו 'עקידת-יצחק' את עושה במהלך שכזה?!"

לתשומת-ליבכם!

מהדורת הדפוס מצומצמת! ניתן לקבל את

הגיליון למייל ללא תמורה בשליחת דוא"ל

לכתובת: abyisrael@gmail.com

היצירה הספרותית החדשה של הסופר הצפתי:

איזה סוד יגלו התלמידים בבית-העלמין העתיק בעיירה קוצק?



מזל טוב: יצא לאור הספר

"בוודאי גם שם"

יצירה ספרותית חדשה וייחודית מקולמוס-הנשמה
של הסופר הנודע הרב אברהם ישראל פרידמן.

למעלה מ-70 סיפורי השגחה אישיים
של סגירות-מעגל מפתיעות בסערות החיים,
סיפורי אמונה מרגשים שיתירו אתכם פעורי-פה..

**לפרטים על נקודות-המכירה ברחבי הארץ ולרכישה - המו"ל: מכון "בלבבי":
פלא': 050-4116867 דוא"ל: abyisrael@gmail.com**

עדיין ניתן לרכוש את הסדרה החינוכית המבוקשת 'דרכו' וכן את הספר 'פרשת דרכים' בליווי איורים, בהוצאת המכון



שיחות לילה

שיח יהודי פורה בעבודת ה'

סליחות עם נשמה

הרב יעקב לודמיר: האשכנזים החלו השבוע באמירת 'סליחות'. בימים של סליחות מרגישים איזה רוח טהרה באוויר.

אבישי פרי: אכן.

ומעל הכל, אתה מרגיש שבימים האלו אתה חייב להיות קצת יותר. להתרומם יותר. כי אחרת אני מרגיש שאני עושה שקר בנפשי. זה מינימום של אמינות - אני לא יכול לבקש סליחה בלילה מעומק הלב וביום להמשיך עם השגרה שיש בה לפעמים עיוותים. אם - למשל - בכל הימים לא תמיד אני מקפיד מספיק על 'שמירת-העיניים', בימים הללו אני מרגיש שאני צריך לעשות משהו עם זה וכן להקפיד. בימים הללו אני צריך להתרומם יותר כדי שבאמת אראה 'הקב"ה שאני חי באווירה אחרת ורוצה לשוב אליו.

הרב לודמיר: אמרת "לשוב אליו" וזה מחבר אותי לתפיסה המהותית של התשובה. יש כאלו שחושבים שמדובר באיזה משהו נקודתי - עשית חטא, והיום אתה עוזב את

החטא. זו לא הנקודה. עיקר העניין זה לעשות תהליך של חידוש הקשר עם ריבונו של-עולם. זה אומר: פשוט לשוב בחזרה מהמרחק שהיינו בו. להתקרב לאבא.

אבישי פרי: אכן, למעשה, כל הימים הנוראים הם מהלך של יחס אחר למצוות ולעבודת ה'. בימים נעלים ומרוממים אלו הנמשה שלנו מצטחצחת ואנחנו מקבלים מושגים אחרים של קשר וכימיה נפשית עם ריבונא דעלמא.

התהליך מתחיל למעשה בראש-השנה אז אנחנו ממליכים את הבורא; ביום-הכיפורים אנחנו במצב של 'ייחוד' עם הקב"ה; ואילו בסוכות אנחנו במצב של "חופה". מדובר בביטויים של קשר עמוק, במקום להסתכל על מערכת המצוות בהסתכלות שטחית של מעשים. 'מצווה' - הרי זה מלשון: צוותא. חיבור. אנחנו מתחילים להרגיש למשל כי תפילין זה "וארשתך לי באמונה" וכדומה.

אולי, חשבתי, זה מה שהדגיש הרמב"ם בעניינה של מצוות שופר: "חדשו מעשיכם, שפרו מעשיכם". לא מדובר על קיום מצוות שלא קיימנו על ריבוי באיכות של המצוות. שהמצוות יהיו עם חידוש ורענון, שנשפתר.

הרב לודמיר: לסיום, תרשה לי לאחל גם בשמך לכל הקוראים ולכל בית ישראל: שנה של רוממות, שנה של שיפור והתעלות!

“אל הנער הזה - התפללתי!”

דברי היזוק מעצימים מתוך שיחת הגאון הגדול רבי יצחק אזרחי שליט"א לאורה של תפילת חנה לבן - ותפילת יהודים לכל ישועה אשר יצטרכו << לרגל ההפטרה הנקראת בראש השנה



אל הנער הזה התפללתי, ויתן לי ה' את שאלתי אשר שאלתי מעמו (שמואל א, א כז; הפטרת יום א' דראש השנה)

כולנו מכירים את סיפורה של חנה, אותו מגולל הנביא (שמואל א א, א ושם ואותו אנו קוראים בראש-השנה): היא "מרת נפש", בהיות והיא עקרה לא ילדה בניגוד לחברתה, ובכל ליבה מפילה היא תחינה ומעתירה בתפילה, בעבור יהיה לה בן. (ראו ברכות לא, א, דלמדנו מתפילתה הלכות תפילה).

היא מגיעה לעלי, הכהן הגדול אשר בשילה, ושוטחת בפניו את מצוקתה. בו בזמן - נודרת בפניו כי אם תזכה לבן, הרי שתקדיש את בנה למקדש. לבסוף, היא נפקדת בבן, וקוראת את שמו "שמואל". כאשר נגמל מהיניקה, מביאתו אמו למקדש בשילה, ומפטירה בפני הכהן הגדול: "אל הנער הזה התפללתי".

עלינו להבין פשר אמירה זו של "אל הנער הזה התפללתי"?

בפשטות נראה היה, שחנה מתוודה ומודה בפני עלי כי לנער נעלה כזה ייחלה.

אולם נראה לבאר ביתר עומק. להבנת העניין נקדים דברי הגמרא בברכות (לא, ב):

אל הנער הזה התפללתי. אמר רב אלעזר: שמואל מורה הלכה לפני רבו היה, שנאמר וישחטו את הפר ויביאו את הנער אל עלי משום דוישחטו את הפר הביאו הנער אל עלי, אלא אמר להן עלי: קראו כהן ליתי ולשחוט. חזנהו שמואל דהוו מהדרי בתר כהן למישחט. אמר להו: למה לכו לאהדורי בתר כהן למישחט שחיטה בזר כשרה. אייתוהו לקמיה דעלי. אמר ליה: מנא לך הא, אמר ליה: מי כתיב ושחט הכהן והקריבו הכהנים כתיב מקבלה ואילך מצות כהונה, מכאן לשחיטה שכשרה בזר. אמר ליה: מימר שפיר קא אמרת. מיהו מורה הלכה בפני רבך את וכל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה. אתיא חנה וקא צווחה קמיה: אני האשה הנצבת עמכה בזה וגו'. אמר לה שבקי לי דאענשיה ובעינא רחמי ויהיב לך רבא מיניה. אמרה ליה: אל הנער הזה התפללתי

עלי מציע לה בן כזה ואחר, אולי אפילו בן גדול מזה שנולד לה. אך היא לא מתפשרת: היא רוצה ומבקשת בן שנולד על ידי תפילה ותחינה בלתי פוסקת. בן שהוא במצב של "מה' שאילתיו".

יודעת היא חנה, אשת התפילה, כי לא יכול להיות בן נעלה יותר מזה שמתקבל רק על ידי תפילה.

הבן תבינו: עולל שרואה אור עולם, אך על ידי תפילה, הוא התינוק הראוי והנכון-ביותר. הוא צריך להיות הכי מוצלח והכי אידיאלי. אין ברירה אחרת.

כמו בזרע של קיימא, כך בזיווג. **עלינו לחרוט על לוח- ליבנו, כי משמים מעכבים את השידוך הראוי, בכדי שזה יבוא ויתקבל בס"ד באמצעות תפילה.** הכל הלא יודעים ורואים - ומניסיוני ראיתי - שכאשר אדם מעוכב שידוך, הדבר מביא אותו, את - משפחתו ואף את כל הסובבים אותו להתגייס ולהעתיך עבורו בתפילה.

פונה אני אל אלו החושבים שהם מעוכבי שידוך. דומני, שהם שוגים; שכן "מפי עליון לא תצא הרעות והטוב", וכי בהגיע העת של פרקם, ודאי שמיד יראו את זיווגם המיוחל (ראו רש"י על הפסוק "היום אתם יוצאים בחודש האביב" (שמות יג, ד), שכתב שהקב"ה הולך את בני ישראל ב"חודש שהוא כשר לצאת", ואף כאן - הקב"ה מכין את הזמן בדיוק המיועד בשביל הנזקקים לזיווגם. והרחבנו בזה במקום אחר).

הללו צריכים לדעת שאסור שהמצב הכאוב הזה יביא אותם להישבר. זה, צריך להביא אותם לתפילה, שכן זהו התכלית של המצב הזה; הקב"ה רוצה להביא את האדם לתפילה מעומקא דליבא.

רעיון זה, עשוי לעודד את הנרפים, ולנטוע בהם את התחושה, שמטה התפילה הוא המגן והמושיע שלהם.

ותמיד כדאי שתזכרו: כל משאלה שמתקבלת על ידי תפילה, היא משהו אחר לחלוטין!